

## Arrest

**nr. 52 890 van 13 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 10 oktober 2006 werd verzoeker, die op onbekende datum België is binnengekomen, een eerste maal aangetroffen bij een politionele actie en nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 1 december 2007 werd verzoeker opnieuw aangetroffen bij een politionele actie en nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker werd op 2 oktober 2008 opnieuw aangetroffen bij een politionele actie. Op 3 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 14 december 2009 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker maakte bij schrijven van 15 december 2009 aanvullende stukken over.

1.5. Nadat verzoeker op 25 januari 2010 werd aangetroffen bij een politionele actie nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

1.6. Op 8 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 17 september 2010 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

*"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op datum van 14.12.2009 en aanvulling d.d. 15.12.2009 die werden ingediend door :*

*(H., M.)  
geboren op (...) te (...)*

*nationaliteit: Marokko  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden(en):*

*Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vermeende schending van art. 3, 6 en 8 van het EVRM en de vermeende schending van art. 17 en 26 van het BUPO) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. De loutere vermelding dat betrokkene zich heeft ingelicht over welke kansen hij had om aan papieren te*

*raken, kan niet aanvaard worden als een geloofwaardige en ernstige poging, het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.*

*Betrokkene wenst zich eveneens op criterium 2.8B te beroepen van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij legt een blanco arbeidscontract voor (zonder vermelding van het aantal te werken uren en loon) met een onbekende datum en dat bovendien niet is ondertekend door de werkgever. Dit kan door onze diensten niet aanvaard worden als een geldig arbeidscontract. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium.*

*Het feit dat betrokkene meer dan 5 jaar in België zou verblijven, deelgenomen heeft aan een cursus samenleven en oriënteren, Frans en Nederlands zou spreken, werkbereid is, een vrienden- en kennissen(kr)ing heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)"*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

*"(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 10 oktober 2006, op 1 december 2007, op 2 oktober 2008, op 14 december 2009 en op 25 januari 2010 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet of niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de rechtstoestand van verzoeker dan ook niet wijzigen. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en toont niet aan dat eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem op enigerlei wijze tot voordeel kan strekken.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 17 september 2010 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

## 3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in casu de plicht tot een gedegen feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de overheid wanneer het een dossier van een rechtsonderhorige behandelt men dient te peilen naar de relevante feiten"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel,

van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van de artikelen 7 en 9 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten (hierna: de Arbeidsovereenkomstenwet).

Verzoeker verstrekt volgende toelichting:

*"(...) Dat in de akte het verzoek ontvankelijk wordt verklaard, daar waar zelfs niet gemotiveerd wordt waarom binnen het ontvankelijk verklaarde verzoek de ingeroepen elementen niet worden beoordeeld op zichzelf binnen de reeds ontvankelijk verklaarde regularisatieaanvraag.*

*Dat de bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk verklaard. Dat overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet de bijzonder omstandigheden er zijn of niet. Dat wanneer deze er zijn het gehele verzoek dient beoordeeld te worden. Dat bijgevolg in tegenstelling tot wat gebeurd is de integratie en het (minstens) vijfjarig verblijf diende te worden beoordeeld ten gronde hetgeen niet gebeurd is en dus een schending oplevert van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet*

*Dat men immers zich niet op vernietigde criteria kan beroepen teneinde binnen artikel 9 bis te komen tot aanvragen die gedeeltelijk ontvankelijk zouden zijn en gedeeltelijk onontvankelijk.*

*Dat immers er zonder enige geldige criteria een ongelijkheid kan on(t)staan in het ontvankelijk verklaren van regularisatieaanvragen. Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op een voor eenieder gelijke wijze dient geïnterpreteerd te worden*

*Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel gevelde heeft*

*"De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden.*

*Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld*

*"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot: RvSt. <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)*

*Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M. 2000 (samenvatting), 50) dat in zijn arrest stelde*

*De verzoekster heeft, door een brief van 24 november 1999, een aanvraag tot regularisatie van het verblijf ingediend, gesteund op art. 9, 3e lid Vreemdelingenwet en heeft kennisgeving ontvangen van een beslissing tot verwijdering genomen op 21 december 1999.*

*Art. 15 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gepubliceerd in het Staatsb(l)ad van 10 januari 2000 en van kracht geworden op dezelfde dag, voorziet dat 'de regularisatieaanvragen op grond van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, waarvoor op de dag van de inwerkingtreding van deze wet, nog geen beslissing werd genomen krachtens de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, worden voor onderzoek gestuurd naar de Commissie voor regularisatie, behalve indien de aanvragers binnen vijftien dagen na de bekendmaking van deze wet, per aangetekende brief gericht aan de minister, hun wil te kennen geven dat zij hun aanvraag behandeld willen zien op grond van artikel 9 van de voornoemde wet van 15 december 1980.' Uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster dergelijke wil heeft te kennen gegeven.*

*Volgens art. 14 van de wet van 22 december 1999, 'zal er, behalve voor maatregelen tot verwijdering die gemotiveerd zijn door de openbare orde of de nationale veiligheid, of tenzij de aanvraag kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden bepaald in artikel 9, niet feitelijk worden overgegaan tot*

verwijdering tussen de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 12.'

Op de zitting heeft de advocaat van de Belgische Staat de intentie aangekondigd deze de betwiste beslissing niet uit te voeren en deze te verdagen, aldus het belang van de opschorting ter sprake brengend. Een besluit tot opschorting zou tot gevolg hebben dat de verzoekster van het grondgebied wordt verwijderd niet alleen totdat er negatief zou worden beslist over haar regularisatieaanvraag maar totdat er haar eventueel een nieuw bevel tot het verlaten van het grondgebied zou worden betekend.

De verzoekster heeft belang bij de opschorting.

De verzoekster roept de schending van het beginsel van g(o)ed beheer in. In casu heeft de afgevaardigde van de minister beslist de verzoekster te verwijderen van het grondgebied op 21 december 1999 vooraleer een uitspraak te hebben gedaan over de regularisatieaanvraag ingediend op 24 november 1999. Het middel is ernstig.

De verzoekster motiveert het risico van ernstig en moeilijk te herstellen nadeel door de omstandigheden in te roepen waarop zij haar aanvraag voor de regularisatie van het verblijf heeft gesteund. De verwerende partij blijft in gebreke een uitspraak te doen over deze aanvraag. In de huidige stand van het dossier moet het risico van ernstig en moeilijk te herstellen nadeel als vaststaand worden beschouwd." Dat voormelde rechtspraak duidelijk naar analogie dient te worden toegepast.

b) Schending motiveringsvereiste. Schending artikel 7 en 9 van de Arbeidsovereenkom(s)tenwet

Dat men in de instructies terugvond :

"Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)".

Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat enkel een schriftelijke arbeidsovereenkomst geldig kan zijn, daar waar het Belgische recht voorziet dat een (...) mondelinge arbeidsovereenkomst geldig is en v(oor) onbepaalde duur.

Dat op dit punt de bestreden beslissing niet gemotiveerd is

Dat immers de arbeidsovereenkomst zelfs mondeling kan gesloten worden ( Cass., 28 mei 1979, R.W.,1979-80, 1186, TS.R., 1999,245), zodat zeker een begin van schriftelijk bewijs afdoende is. Dat dit volgt uit de artikel 7 en 9 van de Arbeidsovereenkomstwet

Dat de zorgvul(d)igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43). Dat in men die zin het minstens bij de werkgever diende na te gaan of er een arbeidsovereenkomst was.

(...)

c) Dat de bestreden beslissing genomen is door een onbevoegde overheid.

Dat de bestreden beslissing aangeeft te zijn genomen door het ministerie van Binnenlandse zaken.

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de minister van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

(...)

d) (...)

*Dat de bestreden beslissing een onmogelijke bewijsvoorwaarde oplegt nu het zonneklaar is dat iemand die geloofwaardige pogingen onderneemt om in België te verblijven en daartoe inlichtingen vraagt deze inlichtingen in de meeste gevallen mondeling zal gedaan hebben. Gaan bewijzen dat men 4 of 5 jaar geleden naar een gemeente is gegaan of iemand die het kan weten van de migrantengemeenschap of een migrantenorganisatie is onmogelijk te bewijzen nu de betrokkenen dit na(...) zeer lange tijd niet meer zullen weten. Het is uiteraard zeer logisch dat de betrokkene na een bevel tot het verlaten van het grondgebied zal geïnformeerd hebben hoe te komen tot wettig verblijf. Dit lijkt immers de logica zelve. Dat in die zin de poging geacht te zijn genomen.*

*Dat in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd (is). (...)"*

3.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen in de eerste plaats op dat de "vage en summiere beschouwingen" van verzoeker niet afdoende zijn om te kunnen spreken van een ontvankelijk middel. In ondergeschikte orde stelt verweerder het volgende:

*"Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een vermeende schending van art. 62 van de vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, 'het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling'.*

*In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de "schending van het algemeen rechtbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling" merkt de verwerende partij op dat de omschrijving van een dergelijke 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.*

*De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn enig middel tevens de schending opwerpt van art. 62 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen.*

*In zoverre verzoeker zich in zijn enig middel tevens beroept op de materiële motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat:*

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

*Het middel zal dan ook slechts worden onderzocht in het licht van de voorgehouden schending van de materiële motiveringsverplichting.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).*

*Verzoeker poogt in zijn verzoekschrift vooreerst voor te houden dat niet wordt gemotiveerd waarom de overige elementen die verzoeker in zijn aanvraag dd. 14.12.2009 aanhaalt als buitengewone omstandigheid, niet worden aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid die leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.*

*De verwerende partij laat gelden dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek.*

*Immers de bestreden beslissing werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Zijn kritiek heeft betrekking op de ontvankelijkheidsfase van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.*

*Zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing diende verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in vóór de inwerkingtreding van de instructie en werd om die reden de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.*

*Door de aanvraag om machtiging tot verblijf om die reden ontvankelijk te verklaren, worden daarmee de 'overige elementen' nog niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden.*

*Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing aangeduid welke de elementen zijn die hebben geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

*(...)*

*De verwerende partij benadrukt voorts dat uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun argumenten niet konden worden weerhouden en de aanvraag ongegrond dient te worden verklaard.*

*(...)*

*Verzoeker beperkt zich tot allerlei vage en onsamenhangende beweringen doch slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.*

*Zoals duidelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.*

*Terwijl verzoeker niet dienstig en beroep kan doen op de criteria van de instructie en stellen dat geen toepassing mocht worden gemaakt van de instructie om reden dat deze vernietigd is.*

*Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoeker en de door hem in zijn aanvraag en actualisaties ingeroepen elementen.*

*Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).*

*Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden om de aanvraag gegrond te achten.*

*De verwerende partij verwijst dienomtrent nog naar het gegeven dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.*

*"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):*

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt inderdaad over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.*

*Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie.*

*Uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoeker zijn argumenten niet konden worden weerhouden.*

*De verwerende partij benadrukt dat met alle elementen die verzoeker heeft voorgelegd rekening werd gehouden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met alle stukken.*

*Verzoeker blijft desbetreffend volkomen in gebreke, waardoor zijn beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.*

*In antwoord op verzoekers beschouwingen laat de verwerende partij nog gelden dat een 'een blanco arbeidscontract' vanzelfsprekend niet kan worden gelijk gesteld met het bij punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009, vereiste 'behoorlijk ingevuld arbeidscontract'.*

*Zowel in de (vernietigde) instructie als in het vademecum wordt uitdrukkelijk gesteld dat opdat de vreemdeling zich op het punt 2.8B zou kunnen beroepen, hij een arbeidscontract moet voorleggen. Indien geen arbeidscontract wordt voorgelegd zal de aanvraag, zo wordt ook verduidelijkt in het vademecum, niet in aanmerking genomen worden:*

*Onder «in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B» moet worden verstaan, de aanvraag:*

*die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract zoals hierboven bedoeld ;*

*De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.*

*Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1- 2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie.*

*Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.*

*Het komt uiteraard niet aan verzoeker toe deze instructies zelf uit te breiden door te stellen dat ook een mondelinge arbeidsovereenkomst volstaat.*

*Verzoekers beschouwingen falen dan ook volkomen.*

*Uit de hogervermelde motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat het tegendeel waar is. Verzoeker slaagt er niet om gefundeerde grieven te uiten tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zeer uitvoerig en correct heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van deze aanvraag.*

*Verzoekers beschouwingen kunnen aan deze afdoende motivering geen afbreuk doen.*

*Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.*



*Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond verklaren."*

3.3. In zijn repliekmemoirie benadrukt verzoeker nog dat in de bestreden beslissing zelf een onderscheid gemaakt wordt tussen ontvankelijk verklaarde argumenten en niet ontvankelijk verklaarde elementen en dat *"de bewering alsof alle elementen beoordeeld zouden zijn binnen de ontvankelijk verklaarde regularisatieaanvraag (niet) klopt."* Verder volhardt verzoeker in zijn middel.

3.4.1. De Raad merkt op dat het feit dat bepaalde delen van de uiteenzetting van verzoeker onduidelijk, vaag en summier zijn in casu niet volstaat om te stellen dat het enig middel van verzoeker niet ontvankelijk is. Verweerder, die in subsidiaire orde uitvoerig antwoordt op het middel en hiermee aangeeft belangrijke delen van het middel voldoende te begrijpen, houdt dan ook ten onrechte voor dat er geen sprake is van een ontvankelijk middel.

3.4.2.1. Een van de onderdelen van het middel van verzoeker heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Met betrekking tot de aangevoerde schending van deze verplichting moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend ongegrond is en geduid dat verzoeker weliswaar verwezen heeft naar een beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van deze beleidsinstructie. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker noch een periode van wettig verblijf had voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen. Er wordt toegelicht dat de loutere vermelding dat verzoeker *"zich heeft ingelicht over welke kansen hij had om aan papieren te raken"* niet kan worden aanvaard als een geloofwaardige en ernstige poging verblijfsdocumenten te verwerven. Verder wordt gemotiveerd dat een blanco arbeidscontract, waarin geen melding wordt gemaakt van het aantal te werken uren en van het loon, dat niet gedateerd en dat niet ondertekend is door de werkgever niet kan worden aanvaard als een geldig arbeidscontract. Er wordt tevens aangegeven dat het feit dat verzoeker meer dan vijf jaar in België zou verblijven, deelgenomen heeft aan een cursus samenleven en oriënteren, Frans en Nederlands zou spreken, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, op zich niet kan worden weerhouden als grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Daarnaast wordt ook vermeld dat toepassing gemaakt werd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er *"een afwezigheid van motivering"* is. Verzoeker kan evenmin aanvoeren dat hij de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen niet kent, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de*

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker het bestuur in zijn schrijven van 14 december 2009 verzocht om hem, gelet op het punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Hij voerde hiertoe aan dat hij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België verbleef, dat hij zich had geïnformeerd inzake *“welke kansen hij had om aan papieren te raken, hetgeen gekwalificeerd dient te worden als een ernstige poging om papieren te hebben”* en dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België.

Allereerst dient te worden geduïd dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Het punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 voorziet de situatie van de vreemdeling die duurzaam lokaal verankerd is in België en die, voorafgaand aan zijn aanvraag, een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig in België heeft verbleven of die, voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verwerven.

In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker voor 18 maart 2008 noch legaal in België heeft verbleven, noch geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen. Het gegeven dat verzoeker voor 18 maart 2008 nooit legaal in België heeft verbleven vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker ook niet betwist. De Raad stelt verder vast dat het motief in de bestreden beslissing dat de loutere vermelding dat verzoeker zich heeft geïnformeerd wat betreft zijn kansen om verblijfsdocumenten te verkrijgen niet kan worden aanvaard als een geloofwaardige en ernstige poging om een wettig verblijf in België te verkrijgen, geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. De beschouwingen van verzoeker omtrent de bewijsproblemen die een vreemdeling kan ondervinden doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verder wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker zich evenmin kan beroepen op het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 – dat betrekking heeft op de situatie van de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon – nu het door verzoeker voorgelegde *“blanco arbeidscontract”* noch het aantal te werken uren noch het loon vermeldt, niet gedagtekend is en niet is ondertekend door de werkgever en bijgevolg niet kan worden aanvaard als een geldig arbeidscontract. Verzoeker betwist niet dat het door hem overgemaakte stuk geen geldige schriftelijke arbeidsovereenkomst is. Hij stelt slechts dat een mondelinge arbeidsovereenkomst ook geldig kan zijn. Met dit betoog toont verzoeker echter niet aan dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat hij niet dienstig kan verwijzen naar een bepaling in een beleidsrichtlijn die betrekking heeft op vreemdelingen die aan de hand van schriftelijke stukken aantonen dat zij een arbeidsovereenkomst die aan bepaalde minimumvoorwaarden voldoet hebben afgesloten.

In de eerste bestreden beslissing wordt tot slot overwogen dat de duur van verzoekers verblijf in België, zijn kennis van het Nederlands en Frans, zijn integratie en zijn werkbereidheid op zich niet kunnen volstaan als grond om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker stelt bijgevolg ten

onrechte dat bepaalde van deze gegevens niet werden beoordeeld. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen dan ook niet aannemelijk dat deze stellingname van verweerder kennelijk onredelijk is.

Verzoeker gaat daarnaast uit van een foutieve lezing van de eerste bestreden beslissing waar hij aanvoert dat zijn aanvraag gedeeltelijk ontvankelijk en gedeeltelijk onontvankelijk is. Het gegeven dat verweerder in zijn beslissing preciseert op welke grond hij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard impliceert immers niet dat de aanvraag *“gedeeltelijk ontvankelijk is.”* Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde onderzocht, wat betekent dat hij de ontvankelijkheid van deze aanvraag niet in vraag stelt. Verzoeker toont verder ook niet aan dat verweerder zou hebben nagelaten enig element dat werd aangevoerd ter onderbouwing van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de beoordeling te betrekken.

Verzoeker stelt zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4.2.3. In de mate dat verzoeker stelt dat er *“zonder enige geldige criteria een ongelijkheid kan ontstaan in het ontvankelijk verklaren van regularisatieaanvragen”* en hij een schending inroept van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft op duidelijke wijze aan te geven welke categorieën vreemdelingen volgens hem op ongelijke wijze behandeld worden zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan een verstaanbare toelichting onontvankelijk is. Verzoeker citeert weliswaar uit een aantal arresten van de Raad van State, doch zet niet op een begrijpelijke manier uiteen waarom hij meent deze rechtspraak dienstig te kunnen aanwenden. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat verzoeker ook niet aantoonde welk belang hij heeft bij het bekritisieren van het feit dat zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk werd verklaard, zodat dit onderdeel van het middel ook om die reden als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.4.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekers aanvraag aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder onzorgvuldig optrad en te kort kwam aan de verplichting om over te gaan tot een gedegen feitenvinding. De Raad wijst er ook op dat het feit dat verzoeker heeft nagelaten om een geldige schriftelijke arbeidsovereenkomst over te maken aan het bestuur enkel toelaat te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad en dat het niet aan het bestuur toekwam om verzoekers aanvraag in zijn plaats te staven met bewijskrachtige stukken. Op verweerder rustte dan ook geenszins de verplichting om contact op te nemen met een werkgever teneinde *“na te gaan of er een arbeidsovereenkomst was.”*

Verzoeker lijkt tevens een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren, nu hij verwijst naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, *“De Hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting van verzoeker wat dit onderdeel van het middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.4.2.5. Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze verweerder door de eerste bestreden beslissing te nemen de artikelen 7 en 9 van de Arbeidsovereenkomstenwet – bepalingen die betrekking hebben op de termijn waarvoor een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten – op zich zou geschonden hebben. In zoverre verzoeker door naar deze bepalingen te verwijzen de bedoeling heeft aan te geven

dat een arbeidsovereenkomst ook mondeling kan worden afgesloten, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede onderdeel van het middel en kan het verder volstaan te benadrukken dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat een mondelinge overeenkomst kan worden afgesloten. In deze beslissing wordt slechts gesteld dat het voorgelegde schriftelijke document niet geldig is en niet toelaat te besluiten dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar punt 2.8B van een beleidsinstructie.

3.4.2.6. Verzoeker betoogt ook nog dat de eerste bestreden beslissing is genomen door een onbevoegde overheid, met name *“het ministerie van Binnenlandse zaken.”* Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Zowel uit het door verweerder neergelegde administratief dossier als uit de eerste bestreden beslissing blijkt immers dat deze beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK